

Cimboroná

DÖGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA
Főszerkesztő: BENEDEK ELEK.

1924
november
2

Császár R.
1925.

1910-11

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1910-11

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

- Mi lesz ebből, Gyuricácska?
- Szépen szóló furulyácska.
- Elfujod-e az én nótám?
- Hogyne, édes nagypókám!

Bucsuzkodás a régi pátriától.

— Irta: SZOMBATI SZABÓ ISTVÁN. —

Ó, látok-e még gémes kutakat,
Dallal barázdált szőlős-kerteket
És fokosokat rézből verteket
S zöld buzaföldön dülő-utakat?

Ó, hallak-e még, izes, szép szavak?
És látok-e még csendes völgyeket,
A hepe-hupán szétszórt tölgyeket
S a tenger-síkon tenger-sík havat?

És villás-szarvu fehér ökröket
Látok-e még és nyárfás, hüs tanyákat,
Az eresz alatt szoptató anyákat
És civiseket, hat-ökrösöket?

Ó, látok-e még kackiás menyecskét
S a tarlón buzát, rakva furcsa rendbe?
És hallok-e még nótát esti csendbe
És ereszekre fészkelődő fecskét?

S munkája mellett nótázó takácsot,
Csirkék felett kóválygó ölyveket,
Az őszi szélben szálló pölyheket
És a fuvalomban reszkető akácot?

Bogárzó csikót, virgonc malacot,
Szérűn lakmárzó veréb-sereget,
Maszatos képű, hajdu-gyereket
És szájról-szájra járó kulacsot?

(Lugos)

Aratást, tarlót, asztagot, vetést,
Bus ökrök nyakán szép járom-igát
És debreceni löcsős talyigát,
Cigány-vajdát és civis-temetést?

Juhász-kutyát és lompos, vén komondort,
Kondást, gulyást és kék-gatyás csikóst,
Csepürágót, a vásáron, trikóst
S a puszták felett kémlelődő kondort?

Hüs, galagonyás, erdei sövényt
És iszallagos, csendes temetőt,
Füzeset és nyárfást, lázban remegőt
S parádés mén nyakán befont sörényt?

A szőlő-sorban ért gohér-gerezedet,
Estenden esordát, rá tehén-fejést,
A pitvarokban friss feleselést
S pápista falvak végén fakeresztet?

Sulykoló fehér-népet a patakban
És gajdoló, ittas legényeket,
Meg istenes, bölcs, szelid véneket
S kamasz fiukat métázó hadakban?

O, Isten-áldott boldog, aki lát...
Én eltépődtem tőled, már örökre.
Csak csókom küldöm át az ősi rögre:
Köszönteni a régi pátriát.

BCU Cluj / Cent. Árva Katica. ty Library Cluj

— Irta: BENEDEK ELEK. —

— Még egy mesét, édes mamám, — kérte mamáját Andorka, ki ágyacskájában betegen feküdt.

— Ugy, ugy, még egy mesét, édes mamám, — kérte Kálmánka is, aki fejét az édes mama ölébe hajtotta.

— Jól van, gyerekek, — szólt a mama — mondok még egyet. Az ám, de melyiket mondjam el? Talán mind el is mondtam, amit tudtam.

— Nem, nem, mamám, még egyet nem mondtál el. Emlékszel: az árva Katica meséjét.

— Igazatok van, gyerekek. Az árva Katica meséjét még nem mondtam el. Hát csak figyeljétek ide.

Hol volt, hol nem volt, bizonyosan az operenciás tengeren is tul volt, volt egyszer egy kis leányka, ugy hívták, hogy: árva Katica. Nem volt szegénynek sem apja, sem anyja, ezért hívták: Árva Katicának. Apja sem volt, anyja sem volt, senkije sem volt. Ma itt, holnap ott adtak egy darab kenyeret Katicának s minden éjjelre más helyen kopogtatott be szállásra. Mindig akadtak jószívűek, akik megkönyörültek a szerencsétlen árván s megengedték, hogy egy zugocskában meghuzhassa magát.

Igy telt, mult az idő. Egyszer aztán Katica, mikor már tiz esztendőös lehetett, egyet gondolt s elindult a falujából: maga sem tudta, hová, merre. Nem szólt senkinek, csak ment.

Még csak egy meleg kendőcskéje sem volt, mely testét megóvjá széltől, hidegtől; még csak

egy rongyos cipőcskéje sem, mely megvédje lábcsakáját tövistől, kavicsfól. Egy ingecske, egy szoknyácska, egy kötőcske, egy kendőcske volt minden vagyona, meg egy — krumpli. Ezt ott adták, ahol utolsó éjjel hált. Ezt sem ette meg mindjárt, hanem elvitte magával az utra.

Ment, mendegélt a kis Katica, meg sem állott, míg egy szép városnak a végére nem ért, ott megállott s elkezdett gondolkozni.

Azon gondolkozott, hogy vajjon megegye-e a krumpliját? Arra határozta magát, hogy megeszi. Ha bemegy a városba, ott majd csak akad könyörületes szívű ember, aki ad neki egy darabka kenyeret.

Hát bizony, gyerekek, ő nem hámozta meg a krumplit, ahogy ti szoktátok. Neki csak ez az egy krumplija volt, egybe semmi ezen a világon. Ketté törte, ugy, amint volt s elkezdte majszolni. Oh, de jó volt ez a hideg krumpli! Jobban esett neki, mint nektek a legpompásabb pecsenye s bizony nem kellett biztatni: egyél, Katica, egyél, amint fiteket kell sokszor: egyél, Andorka, egyél! Egyél, Kálmánka, egyél!

Hanem egyszerre különös dolog történt, gyermekek. Amint a krumplit majszolta, egyszerre csak egy még nálánál is kisebb és rongyosabb leánykát pillantott meg. Ott sirdogált szegényke az árok szélén, egy rácsos kerítés tövében. Katica oda sietett s megkérdezte tőle: hát te miért sirsz?

— Mert éhes vagyok és az édes anyám még

nem jött vissza a városból. Azt mondta: kenyeret hoz, meg tejet, húst. Jaj, Istenem, Istenem, ki tudja, mi történt zegény anyámmal!

Katicának megesett a szíve a kis leánykán. Pedig ez szerencsésebb volt nálnál, mert volt anyja s neki senkije.

— No, ne sirj, — vigasztalta a kisleányt — látod, nekem nincs sem apám, sem anyám, mégsem haltam meg éhen. Jó az Isten, jök az emberek. Nesze, megvan még a krumplim fele: edd meg.

— De akkor te is éhes maradsz, szabadkozott a leányka.

— Te azzal ne törődj, fogadd el a krumplit s edd meg. Én nagyobb vagyok, jobban elbirom az éhséget, mint te.

A kisleány elfogadta a krumplit, egy pillanat alatt úgy megette, hogy nem maradt bizony egy morzsa sem abból.

— Ugy, — mondta Katica — most már Isten veled! — s indult be a város felé.

De ebben a pillanatban véletlenül a rácsos kerítésre esett a tekintete. A kerítés mögött egy fiatal uriaszony állott a férje karján, mellettük pedig egy aranyhajú kisleány szaladgált, gurítva a karikáját. Az urnak is az asszonynak is könnyben uszott a szeme.

— Igazi arany a szíve! — kiáltott fel az uriaszony.

— Valóban az, — szolt a férje is s mindketten szemüket törölgették.

— Ilyen jó leány volna jó Margit mellé, — felytatta a nő.

— Valóban, ilyen leány, — helyeslé a férj. Az ur azonnal kinyitotta a kis kaput s bárátságosan szólította meg Katicát:

— Jere be, kisleányom, jere be.

Katica egy kissé félénken, csodálkozva lépett a kis kertbe. Valóságos tündérkert volt ez öneki. Ilyet ő még sohasem látott.

— Hallottuk, hogy mit beszéltél azzal a kisleánnyal, — mondta az uriaszony, — tudjuk, hogy árva vagy. Akarsz-e nálunk maradni? Nem lesz egyéb dolgod, minthogy játszál a kis Margittal. Kapsz rendes, jó ruhát, nem fogsz éhezni, még fizetést is kapsz.

— Óh, — rebegte Katica — hiszen éppen azért jöttem a városba, hogy szolgálatot keressek.

E naptól kezdve Katicának igen jó dolga volt. A kis Margit már első nap megszerette s kevés idő múlva már festvérek sem szerethették volna jobban egymást. Katica nemcsak rendes ruhát kapott, de megtanult olvasni, írni, számolni. Megtanult még sok, sok mindent, amit egy leánynak szükséges tudni. Kézimunkát, gazdasszonykodást s amikor tizenhat éves volt, ő is éppen annyit tudott, mint akármelyik uri kisasszony. A háznál már nem is tekintette senki őt cselédnek: a kisasszonybarátja volt.

Igy telt év, év után, amikor egy napon Katica megvált attól a háztól, ahol tíz esztendeig élt gond nélkül, bu nélkül, ahol őt mindenki úgy szerette, mint a család tagját. Árva Katicából jó nevelésű, művelt leány lett s egy szerény fizetésű, becsületes, jóra való hivatalnok feleségül vette. Mondjam tovább, ne mondjam?

— Tovább, tovább, édes mama!

— Hát mondom tovább. Van ám annak az egykori árva Katicának most két szép és jó fia is. Van bizony.

— Talán a nevüket is tudod, mamám!

— Persze, hogy tudom. Andor az egyik, Kálmán a másik.

— Hisz' ugy minket hívnak.

— Van ám sok Kálmán, sok Andor még kivületek, — jegyzé meg a mama mosolyogva.

— De, te meg Katica vagy, édes mama. Nem ugy hív az édes apa?

— Katica is van több ám, — incselkedett a mama. — De hát gondoljátok, hogy én voltam az az Árva Katica. Talán bizony nem is szeretnétek akkor? Ugy-e szégyenlenétek, hogy anyátok koldusleányka volt?

— Óh, mamám! — kiáltott fel Andor — ha te vagy az árva Katica, akkor még jobban szeretünk!

— Igen, igen! — mondta Kálmán is — akkor még jobban szeretünk, te aranyos szívű mama, te!

A mama szeme könnybe borult s meghatótan rebegte:

— Gyerekek, az árva Katica én vagyok!

(Kisbaczon.)

Sugárka és Csöppike

(Két tündérgyerek története.)

— Elmeséli: Szondy György. —

I.

Két kis tündér elbolyong az erdőn.

Délután még tombolt a fergefeg. Tél apó cselédei ugyancsak gazdálkodtak. Szórták a havat a szürke fellegek. Csikorgó léptű fagy-tündérek táncoltak a földre boruló vastag fehér lepedőre. Az Északi Szél bedudolt a házak kéményein, felüvöltött a tágas mezőkön és megtépázta a fák üstökét az erdőn.

— Kár, kár! — panaszkodtak a vacogó

varjak és menekültek előle a házak közé. Oda-künn csak a farkasok maradtak; fujták az éhség-nótát és a szemük úgy izzadt a homályban, mint a zöld parázs.

Bezzeg a kályha jól érezte magát a meleg szobában. Folyton friss tával etették és mikor kinyitották az ajtaját, a lángok messze kicsaptak, mint valami nagy, piros nyelv.

Csitt-csatt, pattogtak a szikrák és a kályha vigan duruzsolt: Ej-haj, be szép is a tél! Most

lájátok, mit érek én! — Sokáig dudolt még akkor is, mikor már sötét éjszakába váltott a szürke alkony és az emberek lepihentek. Nem is sejtette, mi történt ott messze, messze, a havas erdő mélyén. Még a varjak sem vették észre, pedig ők egy szemernyit sem alhattak a hideg miatt. A farkas-nóta is zengett tovább az erdőszélen. Csak egy vén medve riadt fel hosszú álmából a távol hegyek között. Kicammogott barlangjából, nagyot szippantott a friss levegőn, nagyot nyújtózott, aztán nekiindult elszánt jókedvvel az erdőnek:

— Brumm, brumm, ideje felkelni! Tél apó megkapta a parancsot, holnapra eltakarodik ökelme. — Csakugyan: alkonyaitában tiukos hírnök érkezett Téalapóhoz.

— Megyünk, fiam, megyünk! — bölintott az öreg, mikor meglátta. Felemelte nagy, jégeüst kürtjét és belefújt. Csodás hang szállt végig a dermedt vidéken és akkor egyszerre ellankadt az Északi Szél hókavaró szárnya. Odatoppant a hatalmas óriás Tél apó elé.

— Fogjatok be, készüljétek! — adta ki az öreg a parancsot. Nem látszot rajta, nem hallott a hangján, hogy örül e vagy búsul? Talán vágyott is már haza, a pompás jégpalotába, ahonnan hóval-faggal rándul le minden évben a melegebb országok felé.

Az Északi Szél befogta a tizenkét prűszkölő jegesmedvét a csillogó szánba, aztán összegyűjtötte a cselédséget. Itt voltak mind egy szálig: prém-burdás hó-angyalok, jégpáncélos fagy-tündérek, jégcsap urfiak, dér-kisasszonyok; szürke alkony-nénikék, mesélő, nagyszakállu téli este nagyapókák — és a drága, tündöklő, szelidszemű Karácsony is. Picike szánkóját már odakötötték Tél apó szánkójához. Jaj lenne annak, aki lemarad. Csak egy esztendő múlva találkozhatik testvéreivel, ha ugyan el nem pusztul addig. Mert csak ellenségre találnak most már, ha tovaszállt a gazda; ő pedig rem állhat meg, nem térhet vissza, ha egyszer elindult. Nagy, nagy baj lenne abból.

— Álassan jelentem, fölséges királyom megvagyunk mindannyian! — szólt az Északi Szél, Tél apó elé lépve.

— Jól van szolgám, akkor hát indulhatunk! — felelte Tél apó. Felült a szánkóba, beburkolódzott bundájába, térdére terítette a fókabőrtakarót. Mégegyszer szétnézett a tájon — recsegett, ropogott minden, amerre pillantott, — aztán a tizenkét jegesmedve belefeküdt a hámba... csing, csing, csingiling... csilingeltek a csengők, támadt hirtelen olyan hóvihar, hogy a fák szinte görnyedeztek belé... Hanem egy pillanat múlva már el is pihent és tovatűnt a csillogó szánkó a fák közt.

Zuzmara szédült le az ágakról a magára maradt, hallgató erdőn. Tél apó itt hagyta fehér köpönyegét; ki fogja eltakarítani? Lélekzetét is visszafojtva, csendesesen várta a vidék.

Halk, halk nesz támadt akkor egyszerre

köröskörül. Óvatosan, lábujjhegyen, mintha fél-nének, hogy rájok mordul Tél apó valamelyik itt feledett cselédje, parányi tündérek jöttek valahonnan. Itt is egy, ott is egy. Alig akkorák, mint egy jókora hangya; valóságos törpék Tél apó hadserege mellett. Jöttek halkan, nesztelenül, mosolyogva, picike seprővel picike kezükben. Zizz, zizz... Hullott a hó mindenfelől a seprőjük nyomán. Ágakról, faderekről, sürgönydrótokról. Lágyan, bágyadtan, mint a hervadt virág. Reggelre pedig kék égről ragyogott a meleg napsugár.

Nemsokára már az aljban folyt a takarítás. Össze-vissza szakadozott a fehér köpönyeg. Nagy, barna foltok kandikáltak ki alóla. Előbukkantak régi nyarak csöndesen pihenő hallottai: elsárgult, vázá korhadt levelek — és amikor már csak árnyékos, hideg, északi mélyedések őrizgették egyre fogyó emlékét a télnek, egy különösen derűs, ujjongó délelőttiön új tündérsereg lepte el az erdőt. Ezek már nem óvakodtak, mint előttük járó testvéreik. Zengett a vidék kacagásuktól; napsütötte barna kis testük ragyogott a napfényben.

— Talpra, lusták, talpra! Megjött a tavasz! — Igy kiáltottak és aranyos lándsákkal piszkálták meg az illatos avart, a szunnyadó magvakat, a fák alvó rügyeit. Mi minden kelt életre a lehullott levelek alól! Bezzeg, itt jó meleg volt, ide nem ért el Tél apó jégkeze soha. Sok-sok bogárka aludta át a zord napokat itten. Ide bujt Gyík urfi, vele sok kígyó, béka. Még a sündisznó is innen kecmergeit elő nagy álmosan és fákasétvággyal.

Hát még? Rejtegettek mást is, elszállt nyarak napsugaráról regélő, sárga faleveleket. Az aranyos kis lándsák piszkáltak, döfködtek az aljban: csak talpra, csak ébredjétek! Fák, bokrok álmodó rügyei még fel nem nesztek, magvak, sarjak is szunnyadtak mélyen, de a holt levelek közül kidugta fejét a tündérek fehér csöngettyűje, a hóvirág Ezüstharang, gilingqalang! Édes szava szállt, szállt a ragyogó napsugárral és most már sorban ébredtek az alvók.

Holdas éjszakában dalos madárseregek surrantak el a levegőben. Messze délvidékre ment az üzenet értük: hazajöhettek! Mire Tavasz őfensége megjő, ti is itt legyetek!

Itt is voltak. Csattogó madárdal köszöntötte a virágos pillangó-fogatokat. Rózsaszínű volt az első, mint az almafa virága. Szőkehajú, kék szemű asszony ült benne, két pöttön tündérekkel: Május hercegnő gyermekeivel. Kisfiu az egyik, kisleány a másik. A második kocsin jött az apjuk, Május hercegnő férje, a Tavasz Napsugár. Utána tizenkét aranyos pillangó libeggett piros rózsalevél-hintóval. Körülötte arany pillangókon tündér-kisérlet; a hintóban őfensége, Tavasz herceg. Ragyogott, mint a gyémánt, mint az esthajnal csillag. Emberi szem rá nem nézhetett. Nyomában a főudvarmester, Junius herceg. Talpig arany vértetben, sisakján buza-

koszorúval. Végtelen sorban követték a pillangós társzekerek, telve virággal, illatos pázsit-szőnyegekkel, számcával, meggyel, cseresznyével.

Tavaszi őfensége az erdő közepén ütött tanyát. Hatalmas tölgyfa állt itten, a legnagyobb és legöregebb valamennyi fa között. Egészen magánosan emelkedett a tisztás közepén, mintha a többiek csupa tiszteletből nem mertek volna hozzá közelíteni. A tisztásra gyönyörűsége zöld szőnyeget terítették a tündérek. Nagy, kék harangvirágok bókoltak a tölgyfa árnyékában: Tavasz hercegnek és kíséretének sátrai.

Teltek a napok. Vezette a virágos tündérekét Május hercegnő erdőn-mezőn. Mosolyogva lebegett utánuk a Tavasz Napsugár. Szórták, osztogatták kincsüket a tündérek. A két tündérgyerek minden füvet, minden virágot megcsókolt. »Virágozzatok, pompázzatok, amíg minket láttok!« — suttogták nekik.

— Bevégeztem a munkát, kedves testvér! Most már rajtad a sor, én pihenni térek!

Előrendelte fogatait Junius herceg, elindult gyümölcsosztó körútjára. Aggatták a piros fülönfüggőket tündérekéi a cseresznyefákra. Szórták a számcát a vén fák alá, enyhe árnyékba. Tűzdeltek a kalászokat a ringó gabonaszálakra. Május hercegnő visszavonult kék selyem sátrába és pihent. Csak gyermekei hancuroztak még naphosszat az erdőn. Kora hajnalokon, csöndes alkonyatkor ő maga is sétára indult.

— Beh, kedves, beh gyönyörű idő! — suttogták fák, füvek, emberek, amerre elszállt.

Még fele holmiját sem osztogatta el Junius herceg, amikor egy napon, déli harangszó idején, váratlan hírnök érkezett Tavasz őfelsége elé. Porlepte volt a ruhája, tikkadt a hangja, bágyadt a tekintete.

— Mi jó hírt hoztál, kedves Nyugati Szellő? — kérdezte barátságosan a herceg.

— Nem jót, fenséges uram, inkább nagyon rosszat. Indulnunk kell azonnal, rögvést.

Elbámult Tavasz őfensége.

— Ugyan miért? Hiszen Junius még el sem készült a gyümölcsosztással!

— Tudom, tudom! — bólogatott a követ.

— Elég baj az! Kifogyott a víz a központi raktárunkból. Egy fia felhő báránnyal sincs a legelőmön. Ujat meg nem kapok messze napnyugatról. Az Atlanti Óceánon sztrájkolnak a kollegáim. Nem érkezett felhő nyáj már két hét óta!

— Se baj — mosolygott Tavasz herceg. — Még két hétig kibírjuk felhő nélkül. Itt van Május hercegnő kis lánya, Csöppike. Az ő szeméből majd hull a harmat!

Szomoruan csóválta a fejét a követ.

— Mindhiába, kegyelmes hercegem! Nyár őfensége megtudta, hogy milyen bajban vagyunk. Menten megindult seregével, már itt jó a nyomomban!

Hej, megharagudott Tavasz herceg. Szép

szemei elborultak, egymásnak futottak barna szemöldökei. Ilyenkor az égen is vágató, barna fellegek gyülekeznek nagyhirtelen, elborul a ragyogó napfény, dübörög a mennydörgés vasaszekere, csattog a villám és zuhog, zuhog a tavaszi zápor.

— Jaj, ne haragudj, fenséges herceg! — esengett a Nyugati Szellő. — Utolsó felhőinket áldozod fel! Mi marad holnapra?

— Bánom is én! — mérgelődött Tavasz őfensége. — Holnap már messze leszünk, valahol az Északi tenger partján. Ott majd szerez vizet helyetted más! Hadd kapjon egy kis esőt még utoljára ez a szegény vidék. Nyár bátyám, tudom, mindent lepörköl megint, mint tavaly. Miért kell úgy sietnie? Nem járulhatok minden esztendőben a mennyei trónus elé igazságot kérni! Pedig most is, micsoda károkat okoz az ez a hirtelen megrohanás. Se gyümölcs, se gabona... Mind itt marad a szekereimen...

Hanem Tavasz herceg nem szokott sokáig haragudni. Hamar megenyhült most is. Szeliden elmélázott, mosoly ült az ábrázatára és erre az égen is szétfutottak a felhők, szivárvány ragyogott fényes ívben a nedves mezők felett.

— Ha így van, így van — én nem tehetek róla! — mondotta Tavasz herceg. Belefújt egy aranyos trombita-virágba, mely a nyakában csüngött. Különös hangú trombita volt ez! A szíve is megfájdult a gyönyörűségtől, aki hallotta. Tü, tüü! — hangzott a csodatrombita szava. Egyszerre gyülekezni kezdett a tündérhadsereg. A kocsik, szekerek előtt ott libegtek a repülő-paripácskák; Junius herceg már számolgatta a cselédséget.

Jaj de gyászos, de szomorú lett az egész erdő! Fű, fa, virág meghajolt bánatában, elhallgattak az énekesmadarak. Komolyan bólogtak a kalászok a mezőn. Még messze, benn a nagy város uccáin, az emberek szíve is elszorult egy pillanatra.

— Mehetünk-e már? Megvan mindenki? — kérdezte Tavasz herceg türelmetlenül.

Junius főudvarmester zavartan ötlöt-hatolt.

— Megvagyunk, fenséges uram, de...

— De?

— Ketten hiányzanak... Két kis gyermek...

— Kik? — ugrott fel sikoltva Május hercegnő almavirágszínű hintó bársonyülésről.

Junius herceg lehajtotta a fejét.

— Igen, a hercegnő gyermekei. Kora hajnal óta senki sem látta őket.

— Azonnal keressétek őket! — parancsolta a herceg. Indult szerte az egész tündérsereg, ki erre, ki arra. Szellőcske, napsugár, bogár, madár, lepke kérdezgette egymást, kérdezte fütől-fától?

— Nem láttátok a két kis tündért?

Volt, aki látta. Csing, csing, csilingeltek a gyöngyvirágok, mi láttuk őket. Gyik urfi hátán lovagoltak.

— Merre? Hová?

— Csing, csing, azt bizony nem tudjuk!

Nosza, hová lett Gyik urfi? Találtak Gyik urfit, Gyik kisasszonyt, nem egyet, de százat, csak az igazira nem birtak ráakadni.

Május hercegnő sirt, zokogott bánatában. Hová lehettek, ki bánthatta őket. Teltek a percek, multak az órák. Toporzékoltak a lepkeparipák a kocsik előtt. Türelmetlenül járt fel-alá Tavasz herceg.

— Ne indulj, ne hagyd itt a gyermekeimet! — kiáltotta zokogva Május hercegnő és odaborult a Tavasz lábaihoz.

— Ameddig lehet, várunk reájuk. De tudod, nyomomban a Nyár!

Alig mondta ki, félholtan vánszorgott elé egyik tündérékéje.

— Végünk van, mindnyájan elveszünk, ha nem indulunk! — pihegte halálra váltan. A városban már Nyár őfensége az ur. Kánikula herceg aranynyilas tündérékkel jár az uccákon. Már a nagy fasorban jönnek. A sétatéren, a vén gesztenyefáról, szemem láttára hullott le az első hervadt levél!

— Indulás! — kiáltotta a Tavasz. Belefujt az aranytrombitába: egy szemvillanás alatt viszaröppentek cselédkéi. De a két kis tündért egyik sem hozta.

Jó szerencse, hogy Május hercegnő ezt már nem látta, nem hallotta. Ájultan hullott udvarhölgy-tündérékéi karjaiba. Tavasz őfensége

bucsut intett még egyszer, utoljára. Ragyogott, csillogott, remegett a levegőben a pompás sereg. Mélységes szomorúsággal nézett utánuk az erdő. Mi lett az édes, csöpp gyerekekkel?

Folytatása következik.)

Sugás az ősznek.

— Irta: DSIDA JENO. —

Osz, te sokat tudsz:
mert sétálsz furcsán és hallgatagon,
s hervasztó, irgalmatlan,
szomoru szemekkel
befigyelsz minden ablakon.

Osz, te sokat tudsz,
s tudásod soha el nem vehető,
mert a halottak nagy-erősek
és tanítód a temető.

Osz, te sokat tudsz
és ajtómát ha titkon benyitod,
mellém lopódzva böngészed ki,
miket szítálón, csöndesen
a papirra irok.

Osz, te sokat tudsz,
de most nyílik a szám,
s olyasvalamit sugok,
mit te se tudsz talán:

Most, hogy üvöltő, lázadt szél rohan
kőd-váraktól köd-varakig,
van egy busongó kis fiú,
van egy sóvárgó kis fiú,
ki ibolyákat álmodik.

(Szalmát, 1924. szept. 5.)

Bezzeg.

MESE.

— Irta és rajzolta: Gulyás Károly. —

Mandolás bélésnek, tejfölös lepénynek ha mindenét feljegyeznéd, nem is ennél belőle, de még aranyperecet se vesztegetnél többet vakmalac orrára, ha mind elmondanám egy vég-tébe, amit Bezzeg atyámiáról tudok. Mert már olyan ügyes legény csakugyan nem került több a föld hátán, az ég alatt, amilyen ő maga volt. Már ez a Bezzeg megélt volna a jég hátán is. Ha valakit meg kellett tréfálni, akkor csak Bezzeget vette elő bárki és akárki mindig. Aféle jóféle szolgalegény volt különben az állapotja Bezzegnek, mikor azt mondja egyszer a gazdájának: gazd'uram, ha hiszi, ha nem, én visszakeresem azt a nagy, kövér birkát, amit most akasztott átalvetőnek az a pocokos mészáros a nyaka körül!

— Ej, szedte vette, bolond kedvű kis Bezzegje, vágta rá a gazdája, már hogy is tehetnél te ilyet, mikor az a pocokos mészáros kifizette nekem a birka árát, igaz jószága az neki, de ha csakugyan megteszed, egy ütöt tapló nem sok, de nem sajnálom tőled, minden bizonytalán megadom a fáradságodért!

Hát kapja magát kedves öcsém Bezzeg,

eleibe kerül a potrohos mészárosnak nagyhamar egy görbe uton és larakja a földnek porába fél sárga papucsát a gazdájának. Akkor meg tovább szalad a bolondos Bezzeg, osztán levágja az utra, még annak is a kellős közepibe a szép sárga papucs párját. Maga is odabuvik egy bokorba szép csendesesen, lássa már egyszer végre, hogy dolgaival mire megyen.

Jön ám a mészáros, izzadva az uton, nyakában a birka béget szörnyű nagyon. Meglátja a félpapucsot, de még erre miket mondott:

Mezilláb marad az, ki papucsban kezdte,
Megérdemli sorsát, aki elvesztette!

Le nem hajolt volna a féllábbeliért, nem egy kalap lyukas mogyoróért, csak vitte a hátán a berbécset nagy fennyen, kényesen, Bezzeg meg kacagta a bokorból szép csendesesen. Megy, mendegél tovább a mészáros, csak látja a porba, a földnek porába a sárga papucs párját.

— Tyűh, ennek már fele se tréfa, örvendezik, lepakkolja a birkát a bokor tövébe, azzal usgyé a távolabb hagyott félpapucs után. Kettő most már csak egy párt teszen, gondolja a balustya mészáros, így már van értelme, ha fel-

veszem; de míg lohol a másik párja után, Bezzeg is a nyakába keveríti a berbécset, hogy csakugy nyekken és haza a görbe uton véle a gazdájához. Persze, hogy az ütötaplót csakugyan megkapta Bezzeg.

Resteltette magát szörnyen a mézárós, hogy így rá szedődött, de hát csak visszament másik bárányt venni az elveszett helyett, vissza biz'ő megint a Bezzeg gazdájához. Megint megvette ugyanazt a birkát a mézárós, megint a nyakába kavarintotta, úgy indult meg véle haza a városba, épen mint az előbb.

Ujra azt mondja a bolond Bezzeg a gazdájának, hátha másodsor is visszaserzem szép kövér birkádat, megint kijár nekem egy ütötapló?

— Hát, dörmögött a gazda, szoros lesz a kapca, hátadon a pálca, szapora a tánca, ha vissza nem hozod, de hogyha megteszed, megkapod a másik ütötaplót is, nem bánom.

Megint elibe kerül hát Bezzeg a mézárós-nak, meghuzódik az erdő szélén szépen. Jön a mézárós, nyakában a birka, futtat szörnyen, mikor hall valami keserves báránybégetést az erdő felől. Ahá, gondolja magában, itt lesz a másik elveszett birkám, azzal leteszi a nyakából a terhet, nagy örömmel fut be az erdőbe, be a nagy sűrűségbe a hang után. Meg se gondolta a bolostya ember, hogy Bezzeg béget ott, aki míg ő bemélyedt a rengetegbe, másodsor is visszalopta a mézárós földre tett birkáját a gazdájának. Volt öröme a gazdájának a kétszer is vizzakerült berbécson, harmadsor meg a mézárós is restelt visszamenni. De még asztalához is ültette szolgáját a gazda. Osztán mikor a sok jó ételnek a koncát is megették, levét is hörbölték, azt határozták, hogy akár virrad akár se, de ők együtt fognak csalafintáskodni ezután!

Hát, gondolta magában Bezzeg, ki bogár után jár, gyakran követi kár, belegázol a sárba, ha indul is vízre, úgy marad ott szomjan, már pedig szomjas gégéjét, száradt inyét-nyelvét mivel oltogassa, ha már torkomiglan, torkodiglan megint csak bikkfataplóval traktálja a gazdája. Hát azt mondja szépen:

— Jól van, jól, gazduram, tántorgó életem mind a tiéd, mondom. Köves, erdős hegyen, zombékos helyeken jósnak teszem magam, nagy, tágas völgyeken, zeg-zugos réteken mind ott találsz engem, hol zápor harmatja könnyeit hullatja. Ott leszek én mindig, ahol nem is hinnéd, én leszek a javas ember, ki semmiben sem vét megjósolok, amit jóelőre tudok, így osztán valahogy csak dülőre jutok.

Nagyon megdicsérte ékes szép beszédét a gazda Bezzegnek. Gondolta magában: Bezzegét majd elbujtatja, maga pedig szép csendesen átalnézett a szomszédja pajtájába, ott a Riska tehént elkötötte, de megmondta Bezzegnek, hogy hova vitte.

Szaladt a kárvallott ember Bezzeghez, jajveszékelt szörnyen, megadna egy tallért szivesen, ha megtudná, merre találhatná tehénkéjét. Bezzeg csinált mindenféle hókuszt-pókuszokat, boszorkány mesterséget, ördögi tudományt mutatott, mintha csak így tudhatta volna meg azt a helyet, ahová gazdája kötötte a szomszéd tehenét. Azután megkapta a tallért, jót nevettek a gazdájával a szomszéd hiszékenységén és nagy hamar hire futamodott megint a Bezzeg jósló tehetségének, javas emberségének, mindentudásának.

Történt egyszer, hogy elveszett a gyönyörűséges királykisasszonynak kékköves gyűrűje. Volt nagy sirás-rivás, szörnyű abajgatás, karika gyűrűért keserves jajgatás. Jó, hogy a Bezzeg hire-neve akkorára odaért a királyi palotába. Küldtek ám utána szekeren, lóháton gyorsfullajtárokat, hogy a föld fenekéről is keritse elő Bezzeg a drága gyűrűt.

Most izzadt csak igazán a kedves szőrös füle töve Bezzegnek, hiszen ő csak olyasmit tudott megjósolni idáig, amit megmondott neki jó előre más valaki, hát most osztán mit csináljon, szaladjon-é vagy megálljon, meg is futamodhat, fel is hevesedhet dolga felől, de ha a gyűrű meg nem kerül, vége az életének, vége a dicsőségének! Azt se tudta melyik ujját harapja el kinjában a bolond, de nem merte elmondani, csak bezárta magát egy szobába, hogy majd onnan kitalálja, merre tünt el a királylány kékköves szép karikája. Ahogy ott tüsténkedik Bezzeg, csak hozza egy királyi inas neki a sok drága ételt, de amilyeneket még a hetvenhetedik nagyapja se kóstolt álmában se, soha. Dehogy falt volna belé akármibe Bezzeg, inkább vadon erdőn, pusztá barlangon élt volna éhkoppal, ahogy fogadta a gazdájának, csak ide ne jutott volna, ilyen nagy szégyenre, ha most ki nem deríti a gyűrű hollétét, osztán azt mondja nagy szomorán az inasra: na már itt az első!

Az inasnak is az inába száll a bátorsága, rohan a társához, akivel a gyűrűt ellopták: --

Jaj komám, az a híres javas ember Bezzeg már rám is olvasott, mi lesz velünk! Azért másnap a másik csak bevitte újra a fájintos ételeket, de ahogy rámondta Bezzeg újra hogy: ez meg a második, bizony letálalta a földre a drága ételeket, szaladt a társához és kézenfogva mentek, hasmánt csuszva Bezzeg elibe, hogy csak el ne árulja őket valahogy, száz tallért megadnak, a gyűrűt is átadják neki inkább, csak kegyelmezzen.

Bezzeg nagykegyesen zsebrevágta a száz tallért, a gyűrűt meg belégyömöszölte egy kenyérgalacsinba, aztán elibe dobta egy arra sétáló nagy pulykának, amelyik mérgében rögton be is kapta. Ekkor Bezzeg a királykisasszonyt hivatta és nagy büszkén rámutatott a

haragos pulykabegyre, amiben okvetlen ott kell lenni az elveszett gyűrűnek. Ugy is lett, lenyisszantották a pulyka nyakát, előkerült a gyűrű. Aranyos, ezüstös hintón vitték haza Bezzeget a gazdájához, olyan nagy öröm lett a királyi palotában a gyűrű megkerülésének öröme. Bezzeg meg a gazdája egyik oldaláról a másikra gurult a kacagástól, hogy így megtréfálták a világot, ennyi kincset szerzett Bezzeg a csalafinta tudományával!

Csak az inasok nem akartak sehogyse belényugodni abba, hogy Bezzeg csakugyan olyan tudományos ember. Kapták, fogták magokat, kerítették egy prücsköt, osztán az egyik szépen a markába vette és úgy tartotta az öklében a Bezzeg orra alá.

— Na te híres tudós, javas ember, ezt jósold meg most, mi repül ki az én markomból, ha kinyitom?

— Ajajaj, hüledezett, akit kérdeztek, izzadhatok most, szegény fejemnek uccu bezzeg most megesett!

Hát azok a bolondok nem úgy értették a Bezzeg mondását most is, hogy uccu neked, azzal nagy bámulással kinyitotta a markát a prücsköt fogó inas. A szegény tücsök persze uccu nagy hévvel-lével nekiugrott Bezzegnek. Volt persze nagy kacározás, öröm, de nagy csudálkozás is, hogy ezt is hogy eltalálta Bezzeg! Többet nem is háborgatta senki Bezzeget, nem is meriek tőle semmit kérdezni, tudták, hogy ugy is tud mindent, inkább félték tőle ezután. De ur is lett a maga szemétdombján Bezzeg, még a maga gazdája is lett nemsoká. Mindig könyökig járt a kis lajbija zsebébe. Aki nem hinné, egész bátran felülhet a hiszem farkára, tudom, ha onnan leesik, az is eszébe jut, amit soha se fog hinni!

[Marosvásárhely.]

A csodaforrás.

Verses mese.

— Irta: Papp Lajos. —

HATODIK ÉNEK.

Állt egy tó a várban, mintha tükör lenne,
Oda indult Jancsi megfürödni benne,
Lovát is lemosni annak hűs vizébe,
És csak aztán menni jegyesse elébe.

Bár ne mentek volna. Átok volt a vizen,
Átok volt az uton, amely oda viszen.
Alighogy a tóba beléptek, hát menten
Fehér kőszoborrá váltak mind a ketten.

Nem győzte a lányka várni visszatértük,
Nagy aggodalommal el is indult értük.
Szegény kis virágszál, hogy őket meglátta,
Majdnem hogy földbe gyökeredett lába.

Fájt a szive nagyon, mert ő érte tették,
Hogy e szörnyű átkot így magukra vették.
„Ne busulj, jegyese, te se, derék táltos,
Küzdöttetek eddig, rajtam a sor mármost.

Mig meg nem váltalak, nem lesz nyugovásom,
Bárha mindjárt térdig kopik is a lábom.
Értetek elhordok száz viszontagságot
És bejárom, ha kell, az egész világot.

Nem mulik el egy év, megjövök hozzátok,
Hozom a váltságot s elmulik az átok.“
Elindult szegényke, hullt a forró könnye,
Mintha minden cseppje drága gyémánt lenne.

HETEDIK ÉNEK.

Már a holló szárnyu alkony jött lebegve,
Nótás kedvü békák hangosan brekegve
S a bagoly huhogva hirdették az estét,
Amelynek eljöttét oly nehezen lesték.

Ment, mendegélt busan a király leánya,
Hej, alig lehetett isme ni reája.
Harmatgyöngye lábát az út felsebezte,
De jobban a szívét az élet keresztlje.

Szegény kis vándornak nem volt pártiogója,
Tán a jó Isten is eltekintett róla.
Óreg este volt már, midőn nagy fáradtan
Elért egy gunyhóhoz s bekopogott ottan.

„Odakünt tágasabb, idebent hangosabb,
De azért bejöhét szegény és rangosabb.
Ha jöttök, itt lesztek, hogyha hoztok, esztek.“
Igy hangzott a szives „beljebb kerülhetek.“

Reszkető kezével benyitott a lányka
A kicsiny gunyhónak sötét pitvarába,
Csak egy beteg mécses világított benne
Nagyokat pislantva, mintha álmos lenne.

A boglyakemence tetején egy macska
Dorombolt nagy vígan ott fön a magasba.
Egy öreg karszékben, a pitar sarkába,
Ült egy vén anyóka: a vasoru bába.

Volt vagy kétszáz éves, földig ért az orra,
Smirglivel dörzsölte épp a rozsdát róla.
„Szerencsés jó estét, kedves öreg anyám!
Szegény vándor vagyok s ninc en éjji tanyám.

Hogyha megengedné, megköszönném szépen,
Elhálhassak itt a konyha szögletében.«
»Hej, ha nem szólítasz jó öreganyádnak,
Tudom, hogy iziben, mindjárt bekapnálak!

No de így nem bánom. Meg jól is jössz mostan,
Orromról a rozsdát majd, hogy mind lemostam,
Csak éppen a hegyét nem éri el kezem,
Gyere, smirglizd le jó!, ragyogjon fényesen.

Közben elmondhatod, miszél hozott erre?
Ahol nem egykönnyen akadni emberre «
Nagy szívvvel a lányka mindjárt hozzáfogott,
A nagy bánatát is elmesélte legott.

»Ez már súlyos eset, — dűnnyögte a bába —
Nem hallotam ilyent én sem mostanába.
Kis gyerek koromban, hogyha jól emlékszem,
Van vagy kétszáz éve... nem, nincs annyi mégsem.

Mondták, mondogatták, hogy egy forrás lenne
És a csodák vize buzogna fel benne.
Éz a víz elmosna minden szörnyü átkot,
Bánatot, csalódást, boldogtalanságot.

Özvegyek panaszát, árváknak keservét,
Könnyíti a szegény életének terhét.
Elmossa az átkot, elmossa a vétket,
Tálán ez a forrás segíthetne néked.

Azt hiszem, igaz lesz, hogy hatása csodás,
Ámde nem tudom, hogy merre van a forrás?

De egyet se busulj, hogyha pirkad holnap,
Indulj el reménnyel s megtalálod hol van.

NYOLCADIK ÉNEK.

Elmulott az egy év, meg még kettő rája,
Mire előkerült a király leánya.
Fáradtan, csüggedten, már alig hogy lépett,
Feltörve a lába, a ruhája tépett.

Nem a vizet hozta. Meghalni jött ide,
Szeretett Jancsija kőszobra elibe.
B: járta a földet, az egész világot
Törpék birodalmát, óriás országot.

Járt a télapónál, a hold udvarába,
Emberevőkhöz is elvitte a lába
Szép tündér országot végig barangolta,
Kis piros csizmája mig leszakadt róla.

De azért tovább ment, percig meg nem állott
Mig körül nem járta az egész világot.
Ezer kint, gyötreimet szenvedett a lelke,
De a csodaforrást azért meg nem lelte.

Elveszett reménye, elveszett a hite,
Alig vánszorgott már, meghalni jött ide.
Ráborult zokogva a jancsi szobrára!
Hullt a forró könnye gyöngyharmatja rája.

És hogy ott sirdogál, hej, csodák-csodája,
Lassan kipirult a legény két orcája.
Egy csillogó könnycsepp jelent meg szemébe,
Legördült nagy csöndben a leány elébe.

Mint egy csunya álom elrepült az átkot
S a boldogság napja mosolygott le rájuk.
És most együtt sirtak szívük örömébe,
Hogy a csodaforrást megtalálták végre.

Mert ez a víz az, mely elmos minden átkot,
Bánatot, csalódást, boldogtalanságot,
Özvegyek panaszát, árváknak keservét,
Könnyíti a szegény életének terhét.

Drága kincse annak, kinek mije sincsen
Ott van mindenütt, hogy bánatot enyhítsen.
Viszont legyen másé a kincsek özönje
Koldusnál koldusabb, hogyha nincsen könnye.

KILENCEDIK ÉNEK.

A többit talán már mondanom sem kéne,
Mit csinált az öreg király örömébe,
Mikor egy szép napon senkitől nem vártan
Betoppantak hozzá boldogan mind hárman.

Összefutott a ház apraja és nagyja,
Nem volt, ki a részét a csókból kihagyja.
A hü fáltosnak meg hozták a paraszat,
Nekigömbölyödött, majdnem ketté hasadt.

Az öreg király is a szavának állott,
Jancsira iratta a fél királyságot.
Aztán előlépett az udvari papja
S az ifju jegyespárt menten összeadta.

Heted-hét országra szóló lagzit csaptak,
Nem volt pihenése lopónak s a csapnak.

Gurigtatták elő a hordókat sorban,
Akar fűrdhettek, ha tetszett, a borban.

Ökör sült a nyárson, kalács a sütőben,
Tán még marcifánk is volt ott heverőben,
Ki oda el nem ment, tudom, hogy megbánta,
Még a kutya sem volt arrafelé sánta.

A cigány meg huzta s nem huzta hiába,
Táncra perdült az is, kinek nem volt lába.

Magam is otthagytam a csizmámnak sarkát,
Reggelig forgattam a Terkát, a Marcsát.

Tíz legényt ütöttek félig-meddig agyon,
Szóval, jól sikerült a multság nagyon.
Eddig volt, mese volt. Aki jobban tudja,
Szívesen hallgatom, elkezdheti újra.

(Nagyvárad.)

(Vége.)

Beszámoló a nyári vakációról.

— Ötödik közlemény. —

Kedves Elek nagypapó!

Miután a vakációm legnevezetesebb eseményén túl vagyok, megkísérlem élményeimet leírni. Ez az esemény egy utazás volt, melyet szüleimmel tettem meg s melynek folyamán úgy a természet, mint emberi kéz által alkotott szépet jáltam.

Temesvárról vonattal leutaztunk Orsovára, onnan hintóval a Kazánszorosba, a sziklába vágott, nevezetes Széchenyi-uton. A Duna ott alig 300 m. széles és mindkét partja meredek hegyoldal, gyönyörű látványt nyújt fenyveseivel, tölgyeivel, melyek a zöldes kék színek minden változatában pompáznak. Végtelen csend, tiszta jó levegő kedvessé teszik a helyet a kirándulóknak.

Másnap reggel Turnu-Szeverin-ben hajóra szálltunk. Ott láttam Traján római császár hidjának romjait. A hajón nagyon kellemes volt utazni. Utközben sok falu és város mellett haladtunk el és mindent láthattunk, mivel a hajónk éjjel mindig kikötött. Temérdek sziget mellett haladtunk el, midőn szemünk előtt tárult el a Cernavodai 3 km. hosszú vasuti hid, azután újból sok sziget sokasága következett, míg Brai-lába értünk. A brailai kikötőben láttuk a külön-féle országu hajótípusokat, ott láttuk a két nagy angol csatahajót is. Onnan indulva következtek újból a szigetek, valamint az ugynevezett Terente rablókirály birodalma: a mocsarak. Galacon kiszálltunk. Gyönyörű szép város, számos szép templommal és épületekkel. Galactól Constanzába vonaton utaztunk, ahol 4 napig tartózkodtunk.

Fürödtünk a zöldes-feketének látszó, hullámos tengerben, fogtunk rákot, kerestünk és találtunk igazi gyöngyöket, megnéztük a kikötő

várost, mely szintén nagyon szép a külön álló Primaria épületével. Láttunk ott három török mecsetet, a legnagyobbikban bent is voltunk, de bent voltunk több keresztény templomban is. Amikor már kellően megvoltunk sülvé a naptól, vonatra ültünk és Bukarestbe utaztunk, ott megnéztük a várost és azután tovább Brassóba utaztunk. Bukarest főváros nem tetszett annyira, mint Galac vagy Constanza tengerparti város. A Brassóba való utazásunknál nem tudtam eléggé betelni a gyönyörűsége, zöld, sűrű fenyvessel takart magas hegyekkel, amelyek Sinaia-tól Brassóig tartottak.

Brassó ismét nagyon tetszett nekem. Nagyon szép fekvése van a hegyek között. Ott megnéztettem Honterus szobrát és az ugynevezett fekete templomot, amely 1423-ban épült és a törökök idejében majdnem egészen leégett és 1860-ban kezdték renoválni, mely teljes 30 évig tartott.

A templom belsejében láttam kőből hiven faragva a város és egyház régi főembereit, az orgonát, melynek 3000 sipja van és azokat a temérdek szép, értékes és perzsa szőnyeget, amelyek a templom alján és karzatján voltak elterelve. Ugyanott az oltártól balra láttam egy gyönyörű festményt, mely egy ottani festő remeke.

Főnjártam a hegyeken a régi, még elég jó állapotban levő Vártornyoknál, melyek mind a régi nagy időkről tanuskodnak. Avval aztán be is fejeződött a körutazásom, mert még aznap este a szép Erdélyen keresztül hazafelé utaztunk.

Ez az utazás lesz gyermekkorom legszebb, maradandó emléke.

Temesvár.

Barna Béla.

Öcsike cukrot kanalaz.

Gyönyörű tavaszi reggel volt, a nap be-ragyogott az ablakon. Öcsike szokatlan korán bujt ki az ágyából. Apus még lustálkodott, anyus a konyhában forgolódt. Az ebédlőben már meg volt terítve az asztal, ott csücsültek a teás csészék, asztal közepén a cukortartó, még pedig színültig tele — no nem kocka, hanem — kristály cukorral. Egyszerre csak nyílt az ajtó,

Öcsike kidugta a buksiját s óvatosan körülné-zett az ebédlőben.

— Apus alszik, mamus a konyhán, mondta ma-gában Öcsike, van nekem egy nadselü gondolatom.

Az asztalhoz sompolygott, elszántan ragadott meg egy kávéskanalat, belemerítette a cukortar-tóba, aztán vitte a szájacskájához, mondván: Egy! Megérett a meggy! s hamm! bekapta a cukrot

Hiszen, ha itt megállott volna! De nem állt meg, szaporán folytatta a számolást: Kettő! Csipkebotoj vessző! hamm! bekapta a második kanál cukrot is. S ez, akár hiszitek, akár nem, így ment tovább, föl egészen tizig, amikor ezt kellett volna mondania: Tizs, tista vize!

Az ám, de csak ennyit tudott kinyögni! tizs! Aet, amire e pillanatban a legnagyobb szüksége lett volna, már tudniillik a tiszta vízre, amelynek az lett volna a rendeltetése, hogy levigye Öcsike torkán a szájában felhalmozott cukrot — ezt már nem tudta kinyögni. Különben is pufók pofikája úgy megdagadt, hogy aki most Öcsikét látja, szentül hiszi, hogy Öcsike talán bolszevista volt s a kis ébredő magyarok jutalmazták meg ezért jobbról meg balról. Hát még a két huncfut szeme! Ó, Istenkém, Istenkém, szörnyű volt azt látni, ahogy az kidagadt! Mit mondjak? Öcsike táncolt, de ezuttal nem jó kedvében, rugdalódzott, kapálódzott, rettenetesen rikácsol, persze, hogy rikácsolása kirikácsol a konyhába, eljutott az édesanyai fülbe, megreszkettette az édesanyai szívet s bezzeg,

hogy az anyai aggodalom szárnyat öltve repült be az ebédlőbe.

— Szent Isten! — csapódott össze az anyai kéz — mit műveltél, te rettenetes gyermek, te!?

A rettenetes gyermek felelete további rettenetes rikácsolás lévén, az anyai szem rögtön a helyzet magaslatára emelkedett. Egy pillantás a cukortartóba, megmagyarázta, hogy mit művelt a rettenetes gyermek s a következő pillanatban már szaporán ütögette a gyöngéd anyai kéz Öcsike nyakát, biztatva a felhalmozott cukrot, hogy tessék le- vagy kísétálni.

— No, most igyál vizet! — tartotta szájához a poharat a gyöngéd anyakéz.

Egyszerre csak, halljatok csodát, Öcsike arca lelohadt, szeme régi huncfutságban ragyogott. Kutyabaja sem volt a rettenetes gyereknek.

— Mond, te rettenetes gyerek, te, hány kanál cukrot kanalaztál be, mi?

— Hányat? Csak tizset!

— Tizset! Ó, ó, amikor százmillió korona egy kiló cukor!

— Százmillió! — szontyolodott el Öcsike.

— Én azt hittem, hogy csak sász kolona!

— És ha száz? Nem elég ez neked? Szegény apus, mennyit kell irnia, míg egy kiló cukrot megszerez! Nem sajnálod?

Mondta Öcsike:

— No, apust igen, de a csuklot nem!

— Figyelj ide, Öcsike. Én tudom, hogy te a cukrot nagyon szereted. Hát nem bánom: egy kanál cukrot minden reggel vehetsz a cukortartóból, de többet nem. Fogadd meg, hogy egy kanállal többet nem veszel ki.

— Hát jó, mondta Öcsike, megfogadom.

S Öcsike meg is tartotta a szavát, amint ezt mindjárt meg is látjátok.

Másnap reggel ugyanis a gyermekszoba lim-lomjai közt felfedezte az ő homokmerő kanalát s mondjam-e, hogy egyszeribe nadselű gondolata támadt? Uccu, kisompolygott az ebédlőbe, körülnézett, aztán a homokmerő kanalat belemerítette a cukortartóba. És indította a szájához. De mit tesz Isten? Éppen ebben a pillanatban nyitott be az anyus.

— Mit művelsz, te rettenetes gyermek, te?

— Hát nem te engedted meg, — méltatlankodott Öcsike — hogy egy kanál csuklot minden reggel ehetem!? *Elek nagyapó.*

Egetvivó György diák.

Regény a tizenhetedik századból.

— Irla: LIGETI ERNŐ. —

Egyik-másik bátrabb természetű rögtönözni kezdi:

— Jaj, de lapos, így nem lehet beszélni. Micsoda ex abrupto! (Rögtönzés.) Hát nem érzitek, hogy a szinpad nyelve más, mint a hétköznapi nyelv?

— Hiszen azt tetszett mondani, hogy a teatrumban is úgy beszélnek, mint az utcán, vagy a vendég elfogadóban.

— Ugy beszélnek és mégsem úgy. Egészen másképp és a közönség mégis azt hiszi, hogy ez a természetes. A művészet mása a természetnek, de a kettő nem egy. A művészet csak illuzióját adja a természetnek. Minderre később fogtok rájönni.

Amikor a diákok előtt már kikerekedett a cselekmény s mindegyik szajkó módjára fujta a magáét, Farnos megmondotta nekik, hogy eddig nem akart szólni, de lesz sugó is, tehát senki se drukkoljon.

A sugó beleül a hordólyukba és aki megakad, azt kíségeti. A sugónál ott az egész darab. Persze, ha én előre megmondtam volna, hogy sugó is lesz, egy se készült volna. Ismerlek, jómadarak.

Farnos vidáman dörzsölte kezeit. Megvan a darab, úgy megy, mint a karikacsapás. Szó se róla, külső országban különül játszanak meg egy darabot, de az Uristen sem teremtette meg a világot egy nap alatt. Most azonban legyőztük a főnehézségét, gyerünk egy lépéssel tovább.

14.

A szint — ki tudja, hol lesz az — be kell most butorozni. Persze nem lehet minden tárgyat, — amelyről a darabban szó esik, a nézők elé vinni s majd táblát kell kirakni, hogy ez vagy az a szinoldal mit ábrázol. Kellenek nekik kapa, kasza-felszerelések. Farnos ezeket összeszedte a parasztoktól. Rájött arra, hogy mindezt csak a legszegényebb emberektől kapja kölcsön. A szegény jobbágyok ugyan nem tudták, hogy mire kell mindez, de adták.

Farnosnak nemcsak a színházról kellett gondoskodni. Egy teremről, ahol, mint Bécsben látta, páholyok, ülőhelyek vannak, ahova majd estélyi ruhákban elmehetnek a főurak szép leányai és a gavallérok.

— Most nevettek engem, fogalmatok sincs arról, amit csinállok. Mert nem ismeritek. Ha majd minden szeg egymás mellett lesz s először vonul fel előttek az új, majd jöttök utánam.

De szálát nem kapott. Lejárta a lábát és nem. S akkor előntötte Farnost a düh.

— Jól van. Népemre fogok számítani. És

nem gáncsoljátok el az előadást. Ha csürben kell megtartani, akkor is megtartom.

Amint a hagyományok mesélik, az első magyar nyelvű színelőadást egy csürben a szénapadláson tartották meg, a külvárosban. Kolozsvári olvasóim ti ismeritek azt a helyet, ahol a város módos polgárai élnek. A lábas házakat, a nemcsak tágas házait, s azt a tarka életet. Azt is tudjátok, hogy a közép-utcában, ahol a kifestett szakács ábrázata látható, milyen pompás vendégfogadó van, hiszen több, mint száz lovat lehet bekötni az istállóba. Ott is lehetne a kis csapatnak sátort ütni, ha a nemes város akarná. De nem akarja. Farnos György csak ott vetheti meg a lábát, ahol ti sohasem jártatok, képzeletben sem, mert a főuri életek reányirói sohasem vezettek oda. Honnan ismernétek ti a városvég s a már falu egymással ölelkező életét, a szegény emberek ékesség nélküli szállásait. E pupos, alig zindelyezett kis házaknak szénapadlásai voltak, ugynevezett hajú. E szénapadlás kis gulaalaku építmény, melynek belső oldala fedett, külseje pedig az utcára nyílt. A szénapadlásra a konyhából vezetett egy feljáró és alig mozogható rajta négy-öt ember. Kivülről azonban bele lehetett látni nyugodtan, hogy mi történik a hijuban, mert a házak kiváltkép alacsonyok voltak.

Hát ez volt az erdélyi első magyar színház; egy szénapadlás.

— Az Uristen mindenütt jelenvaló, — mormogta Farnos mély vallásossággal, amikor öccsével és diákjaival neki készülődtek, hogy megtartsák az első előadást. Akkortájt a színházi előadásokat nem úgy hirdették meg, mint mostanában: Képek és falragaszok útján. Sem nem úgy, mint a korábbi időkben, hogy házról házra megjelent a színlaphordó. Ha valamit a városban közhírré akartak tenni, azt kidobolták. De kidobolni nincs joga, csak az arra hivatott közegeknek. Farnosnak a város nem adta meg a doboltatási engedélyt, tehát kénytelen volt a maga veszélyére, mondhatni suttymban megcsinálni az egészet.

Első kérdés az volt, hogy kiket hívjon az előadásra meg? Kiket? Hát a hostáti gazdát, aki átengedte próbákra az istállóját és háznépét. Azután azokat is, akik adtak egyet-mást, butordarabokat, hogy az előadás lehetővé tétessék. Meg azután, aki akar, eljöhet. Délután 6 órai kezdettel az időt mutatták a bástyákon elhelyezett városi órák Lécfalvi Elek portáján. Fizetni nem kell. Előadás a szénapadláson. Kivülről is látni lehet.

(Folytatása következik.)

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Pótló rejtvény.

— Beküldte: Dániel Miklós, —

—ötél
—ra
—ó
—borka
—ó
—avas
—ovas
—lma
—árda
—kos
—avanyu

E szavak kezdő betűi egy magyar hazafi nevét adják.

Név rejtvény.

— Beküldte: Singer Móricz —

Szaniszló, Aladár, Móricz, Olga, Sanyi.

E nevek első betűi helyesen összerakva egy nagy folyó nevét adják.

Csiga rejtvény.

— Beküldte: Klein Zoltán. —

Cs ⁺	v	m	e	n
á	a	a	m	e
sz	d	a	l	t
á	r	k	ö	r

Megbízható jó családból való fiu

órás tanulónak

teljes ellátással felvétetik

Schiller József óránál

Covaszna județul Treiscanue.

A verseny állása!

A Cimbora előfizetést gyűjtő versenyének feltételei szerint a Cimbora kiadóhivatala a lap minden egyes számában közölni köteles a következőket:

a) Mikor bocsájtatott ki az első iv.

Az első iv kibocsájtásának kelte 1924. júl. 24.

b) Számszerint de név nélkül, hogy az illető szám lapzártnak napján hány gyűjtőiv érkezett vissza;

Visszaérkezett három gyűjtőiv.

Jelen számunk zártának napja 1924. október. 5.

c) számszerint az illető gyűjtő nevének és lakhelyének feltüntetésével, hogy hány olyan gyűjtőiv érkezett vissza, amely legalább 10 előfizetőt tartalmaz, akik egy évi előfizetési összegüket a Cimbora kiadóhivatalának beküldötték;

Gyűjtőiv még nem érkezett vissza.

d) Hogy az illető lap zárásának napjától számítottan még hány nap van hátra, hogy legyen az a 150 nap, amelynek esetén a versenyt, mint meddő versenyt le kell zárunk.

A verseny lezárásának napjáig még 77 nap van hátra.

A jelen számnak zárási napja 1924. okt. 5.

Köhögésnél,
hurutnál, csak a

SIROMALT

használ!

000

Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható!

A v a l ó d i
Schicht „Szarvas“ védjegyű szappan

kiméli értékes fehérműjét.

Elek nagyapó üzeni:

Minden levél a így a rejtvénymegfejtés is egyenesen Elek nagyapó címére: Kisbaczon, (Bajánli Mici) u. p. Nagybaczon, (Bajánli Mare) Háromszék megye (Jud. Treiscaune) küldendő, akkor idejében kaptok választ. A levélírás egyik fontos szabálya, hogy benne legyen a levélben: hol kelt, melyik évben s melyik hónap hányadikán!

SZÜLŐK ÉS UNOKÁK oly nagy serege köszöntött születésem napjának 65-ik évfordulóján, hogy csak együttesen köszönhelem meg az irántam való nagy szeretet e megnyilvánulását. Szeretnék minden levélre külön válaszolni, de tudom, hogy feloldanak e kötelesség alól mindazok, akik hétről-hétre tanulni annak a nagy munkának, amelynek terhe alatt csak azért nem roskadok le, mert szülők és gyermekeknek szeretete újabb meg újabb erőt ad nekem. Ugy érzem, hogy a jó Isten is látja az én nevelő munkámat s ha úgy rendelte, hogy öreg korban nagyobb és terhebb munkát kell végeznem, mint a legszebb férfikorban, megadta hozzá az erőt, az egészséget s a munkakedvet is, amiért áldás-sék az ő szent neve!

Sternád Ferenc és Márton József Sárbogárd. Elolvastam a kis verseket és történeteket. Szárnypróbálgatások, de nem is lehetnek mások a ti korotokban. De azért jó munkát végeztek, mert gyakoroltátok magatokat a fogalmazásban és helyesírásban. Helyesen tettétek, hogy egy borítékban küldtétek az írásaitokat, mert Magyarországon drága a posta. — **Fried Ibolya Brassó.** Elhiszem neked, hogy nehéz kezelni a román iskolában való tanulást, de szorgalommal majd átküzdöd magadat a kezdet nehézségein. Hogy mikor jár le az előfizetésed, arról a kiadóbácsi értesít, a Szőkés a teknőben című regénynek pedig 75 lei az ára. Az írásod nem csunya, s ha gyakran írsz nagyapónak, szebb is lesz. — **Kesztenbaum Margit!** Leveledből kifejejtétek, hogy hol kell, márpedig a levélírásnak fontos szabálya ez. Következő leveledben pótolod a mulasztást. — **Melchner Lilike Mezőtelegd.** Rég nem írlál és ennek az az oka, mert már megkezdődött a tanulási idő. Az én tapasztalatom szerint éppen az iskolai esztendőben kapok legtöbb levelet s remélem, ezután gyakran írsz, csak helyesen kell beosztanod az idődet. Kellemesen lepelt meg a fénykép, amelyről a te arcod és Sanyi arca mosolyog felém, meg a tanítónénie. Megörzöm a képet kedves emlékeim közt. Hogy már kéthete nem kaptad az újságot, annak csak a posta lehet az oka. Írd meg, hogy mely számok hiányoznak s a kiadóbácsi pótolni fogja. — **Sohn Imre Petrozsény.** Leveledet szó szerint közlöm. Ime ezt írod: „Mint unokák ismerjük egymást annyiból, hogy mindannyian olvassuk a Cimborát és benne az Elek nagyapó üzeneteit. De ez mind kevés, szeretném, ha megismernék egymást közelebbről, a levélírásból. Mert a levélírásból megismerjük egymás gondolkodását, rendességét és pontosságát, ami, azt hiszem, éppen elég ahhoz, hogy megismerjük egymást. Felkérem tehát Elek nagyapót, hogy hívja fel a többi unokákat az egymással való levelezésre, ami nagyon szép dolog volna tőlünk. Én mindjárt meg is kezdeném, ha tudnám egy pár 14—15 éves unokának a címét. Én alább meg is adom a címemet, ha esetleg vállalkozik egy leány vagy fiú unoka a levelezésre, mert én nagyon szívesen vállalkozom. Tehát rajta, hadd lássuk, ki lesz az első, aki írni fog, vagy legalább a címét megküldené nekem.” Magam is szeretném, ha ez a levelezés megindulna az én unokáim között. Ezekből a levelezésekből az évek során barátság fejlődik ki köztetek, esetleg egész életre kiható barátság, aminek nagy hasznát vehetitek az életben. Figyelmetekbe ajánlom tehát Sohn Imre unokám lelkes felhívását, akinek pontos címe: Petroseni, Str. Cuza Voda 21. — **Marosvásárhelyről** levelet kaptam egyik szórakozott unokámtól, névalírás nélkül. Azt írja a levélben, hogy most már csak ő van itthon, Sanyika bement a Kollégiumba. Aztán kér, ne haragudjam, hogy így elfeledkezett a levélírásról, és ilyen csuful írta a levelet, de nem tud jól írni, ha nincs megvonalazva a papíros. Azt is írja, hogy náluk még nem kezdődött meg a tanítás, mert még most építik az iskolát és nincsen tanító bácsi. Ebből, hogy még most építik

az iskolát, azt sejtem, hogy nem marosvásárhelyi az én szórakozott unokám, hanem csak ott adódott fel a levele, bár ez sem bizonyos, mert a postabélyegzőről alig lehetett valamit kibélni. A fő, hogy e levél ismertetéséről kitudódjék, ki volt a szórakozott unoka, aki a következő levélben majd odairja a nevét és hogy hol kelt a levél. — **Simon Béla Fogaras.** A kiadóbácsi majd közölni fogja veled az előfizetési hátralékot. — **Szuhanek Bözsike és Tibike Petrozsény.** Nem veszem rossz néven, hogy már három hónapja vagyok olvasói a Cimborának, amelyet a legnagyobb örömmel olvasok és csak most irtok először. A fő, hogy szépen és helyesen irtok s hiszem, hogy ezután gyakran irtok nagyapónak, ami első sorban a ti érdeketek, mert minden levélírással előbbre haladtok a művelődésben. Mondanom se kell, hogy örömmel látok unokáim seregében s azért igazán nem kell bocsánatot kérnetek, hogy már az első levélben nagyapónak szólítottok, sőt annak az ellenkezője esett volna rosszul — **Dvorzsák Ferenc Arad.** Azt írod, hogy minden héten irtál egy levelet nagyapónak s már 2 hónapja nem kaptál választ. Bizony, ha nem kaptál választ, ez azt jelenti, hogy nem kaptam meg a leveleidet, mert én minden levélre válaszolok. Könnyen meglehet, hogy éppen a neked hiányzó számokban válaszoltam. Ezeket, nevezetesen a 30., 31., 33., 35., 36. és 37. számokat pótolja a kiadóbácsi. Ami a rejtvényeidet illeti, úgy emlékszem, jelent meg már rejtvény töled, de ebben a dologban csakugyan türelmesnek kell lennetek mindnyájatoknak, mert rengetek sok rejtvény vár közlésre. Ha minden héten írsz levelet, kérdés nélkül is válaszolok, ha pedig külön levelet vársz tőlem, még pedig hosszú levelet, akkor olyan levelet várok tőled, amelyre csakugyan hosszú levelet kell írnom. Erre a célra a mellékelt bélyeget félre tettem. — **Gál Kató, Ica, Mira és Matyi Déva.** Örvendek, hogy megkaptátok a kisorsolt könyvet s örvendek az ismételt ígéretnek is, hogy szorgalmasan fogtok írni. Hát csak irjatok szorgalmasan, így aztán levélről-levélre mind kevesebb hiba lesz az írásfokban. — **Kovács Imrus Arad.** A doktor bácsi, miután belegészedből felgyógyultál, levegőváltotást rendelt neked s most Aradon vagy az unokatestvérednél, ahol igen jól érzed magadat s már használt is a levegőváltotás, mert alig egy pár nap alatt hizlál egy kilót. Közben sokat olvasgatsz, amit nem igen tehetél Szigetfalun, mert ott nincs könyvtár. Annak, hogy sokat olvasgatsz, igen örvendek, de már annak nem, hogy piros tentával írod a levelet, mert az rontja a szemedet. — **Keresztes Géza Székelykeresztúr.** A nyáron azért nem tudtál írni, mert Tövisen nyaraltál. Ez ugyan nem ok a levél nemírásra, mert Tövisen is van papíros, toll és tinta. Dehát én amiazt nem haragszom, hogy nem írtál Tövisen, mert hiszem, hogy pótolod a mulasztást Székelykeresztúron. Egyébként az írásoddal meg vagyok elégedve: szép kerek betűkkel és helyesen írsz. — **Eröss Alfréd Temesvár.** Öszinte részvétellel olvasom leveledből, hogy a te jószágos nagyanyád, hosszas szenvedés után, örökre elszenderült. Már csak egyetlen nagyszülőd él, az apai nagyanyád Csikszeredán. Tartsa meg a jó Isten sokáig ezt a nagyanyádat, mert tudom, mily nagy öröm a gyermekeknek, ha élnek a nagyszülei. Természet című versed tele van igazi szépségekkel, csak még itt-ott meglátszik, hogy nem vagy teljesen oltthon a verseisben. Am ez olyan baj, ami a gyakorlat által elmúlik. A szeptember 28. számot magam is később kaptam, de eddig bizonyosan elérkezett hozzád is. — **Fazekas József Kovászna.** A kovásznai román gimnázium III. osztályába jársz s hiszem, hogy nehéz most a tanulás, mert egyszerre három nyelvet tanulsz: a román, németet és franciát. Hát csak írd mennél többször nagyapónak, gyakorold magadat a magyar írásban. Az „Emlékezzünk régiekről” nem szünt meg, csak szünetel, ezután is lesznek közlemények a magyar történelem köréből s a „Tamás érdeklődik”-kel is találkozol minden hónapban, amiből sokat fogsz tanulni. Azt én jól tudom, hogy Kovásznán sok kedves unokám van és hiszem, hogy szeretettel várnak ők is s ha Isten éltet, majd elmegyek oda is. A kiadóbácsi pótolja az 1., 2. és 3. számot, ha van még ezekből felesleges példány. — **Csonka Irénke Szováta.** Valószínű, hogy már nem talál Szováta ez az

üzenet, Tordán fogod majd olvasni, de jól esett nekem, hogy Szovátán sem feledkezél meg rólam, ahol oly sok szülő és dió van s ahol oly kellemesen telt az idő. A nyár nekem is elég jól telt, bár nem igen pihenhettem, mert bizony sok munkát ad a Cimborá szerkesztése. De itt voltak az unokák, — tizenegy közül tiz — s így el is képzelheted, hogy milyen boldog voltam.

— **Farkas Irén és Annus, Marosvásárhely.** Igen örvendek, hogy megkaptátok a könyvet, ami meg a leveleitekben kifejezett kívánságot illeti, arra majd a kiadó-bácsi válaszol, mert ez az ő haláskörébe tartozik. Ugyan ő pótolja a 27. számot. — **Tirea Juci és Erzsike, Arad.** Sose szegyélfétek magatokat azért, hogy a nyáron lusták voltatok, mert az iskolai esztendőben rászolgáltatok a lustálkodásra. Régi tapasztalatom, hogy nyáron irnak legkevesebb levelet az unokáim. Látom én ezt az igazi unokáimnál is, akiket csakhogy éppen nem kell leláncolni az asztalhoz, hogy néha egy-egy levelet megírjanak. Ha nem igérvétek, úgy is bizonyos volnék abban, hogy helyre hozzátok a mulasztást, bár tudom, hogy sok tanulnivalótok lesz a román liceumban. A rejtvények sorra kerülnek.

— **Péter Margit, Dicsőszentmárton.** Még a nyáron írtál egy hosszú levelet, de apuka úgy véletlenségből valahova elvette, még pedig úgy eltettem, hogy én nem kaptam meg azt a levelet. Hát, ez nem csoda, mert most minden apukának sok dolga és gondja van. De ha nem kaptam meg azt a levelet, te most alaposan kipótoldod, tele van sok-sok jókívánsággal, nagy szeretettel születésem napja alkalmából. Amit az unokatestvéreidről írsz, akik nálatok nyaraltak, az mélyen elszomorított. Azért voltak nálatok, mert a mamájuk beteg volt s a kis testvérük Jucika is. Ahogy hozzátok érkezett a négy fiu, Jucika, az egyedüli leány, meghalt s egy hónap múlva meghalt a mamájuk is. Nálatok meg agyhártyagyulladásban meghalt a 6 éves Gézike is. Ez valóban megdöbbentő. Bizony könnyet csalt ki a szememből. Most már értem, mért nem írtál oly hosszú időn át levelet. Pálffy Irén barátódnak tolmácsold viszont üdvözléssel s csókolod meg helyettem Géza öcsédet, aki külön levélben üdvözölt születésem napján. — **Szilvász Károly, Szinerváralja.** Szívesen látom barátaidat is a megfektők között, de annak semmi értelmi nincs, hogy helyettük te ird le a megfektéseket s nevüknek csak a kezdőbetűjét közöljem. Írják le sajátkezűleg a megfektéseket, aztán elküldhetitek a te leveledben, amivel pénzt takarítottok meg. — **Halász fiuk, Barót.** Rábocsátottátok-e már a hajót a baróti Dunára? Nem süllyedt-e el? Erről levelet várok tőletek. Természetesen, szabad ám egyébbről is írni, mert ezzel is gyakoroljátok magatokat az írásban és a fogalmazásban. — **Az „Alszik a város“** című vers alól, mely a 39. számban jelent meg, tévedésből maradt el a Virsik Mária neve. — **Várdai Pista, Nagyvárad.** Most már „regulat“ kapod az újságot. Ezt a szót — írod — az iskolában tanultad, mert már iskolás vagy és „emberes nadrágot“ viselsz. Gratulálók az emberes nadrághoz, Pistuka! Hát csak a „regulat“ előre! — **Szilágyi László, Szilágycseh.** Nem feledkezél meg nagyapóról, csak jól telt a vakáció s elmaradt a levélírás. Nem baj, pótolhatod a mulasztást az iskolai évben. A rejtvényeid jók, kéreseedet pedig továbbítottam a kiadóbacsinak. — **Laiber Dénes és Andor, Ditró.** Nemcsak titeket látlak örömmel unokáim seregében, de kilenc éves Ernő öcséteket és hét éves Irénke hugotokat is. Győző bátyátokat pedig besorozom rajzoló munkatársaim közé, mert a Cimborát olvasó, ókularés hektor rajza sikerült dolog. A számrejtvényetek sorra kerül.

Kiadó bácsi postája külföldi előfizetőihez.

Szentpétery testvérek Roznava. Előfizetési díjuk a beküldött 60 cK-ával 1925. július hó 1-ig ki van egyenlítve.

— **Gyászhir.** Benedekfalvai Kiszely, Géza és neje szül. Schnell Jolán, mint szülők Kiszely Blanka, mint testvér, Schnell Pál és neje szül. Lekly Viktória, mint nagyszülők és özv. Lukács Dénesné, mint nagynénje a maguk és az egész rokonság nevében szomorúan tudatják, hogy hön szeretett és felejtethetlen kis fiuk, *Gyurka*, hosszas szenvedés után, ártatlan életének 11-ik évében folyó hó 13-án délután fél 3 órakor a jó Isten hívására a menyekbe költözött. Drága kis halottunk földi maradványait folyó évi október hó 15-én délután 4 órakor fogjuk a róm. kath. egyház szertartása szerint a Str. Racolja (Rákóczi-utca) 16. számú gyász-házból a Mesterrészi róm. kath. temetőben örök nyugalomra helyezni. Az engesztelő szentmise áldozat pedig lelkiüdvéért folyó hó 18-án reggel fél 8 órakor fog a róm. kath. templomban az Egek Urának bemutatni. Careii-Mari—Nagy-károly, 1924. október 13. *A Mindenható úgy határozta el, hogy ami a földön nekünk legkedvesebb, attól válnunk kell.*

Kiadó bácsi postája belföldi előfizetőihez.

Szabó Joli Nagykaroly. Előfizetési díja november 1-ig ki van egyenlítve.

Hajós István és Etus Nagyvárad. Előfizetési díjuk október 1-ig volt kiegyenlítve.

Hirsch testvérek Marosvásárhely. A lapot részetekre mindig pontosan küldjük. Biztosan a postán vesztek el a példányok. Közöljétek velünk melyik szám hiányzik és pótolni fogjuk.

Kozma Lili Marosvásárhely. Közöld velünk, melyik számot nem kaptad meg, hogy pótolhassuk.

Hadnagy Györgyike Kovászna. Ugyanazt üzenjük, amit Kozma Lilinek.

Szilágyi László Szilágycseh és Farkas Irén Marosvásárhely. Elek nagyapóhoz intézett kérésedeket teljesítjük.

Jerzsák Anna tanuló Bihar. Előfizetési díjad 1925. február 1-ig ki van egyenlítve.

Szabó Arpád koll. tanár Székelyudvarhely. Előfizetési díja folyó évi december hó 31-ig ki van egyenlítve. A szeptemberi és októberi lapokat pótoltuk. Szíveskedjék velünk közölni, melyik augusztusi szám hiányzik, hogy azt is elküldhessük.

Nagy Ili és Laló Alsósófalva. Közöljék velünk, melyik számot nem kapták meg, hogy pótolhassuk.

Kiszely Annuska Dés. A beküldött 180 leiel előfizetési díja 1925. február 1-ig ki van egyenlítve.

Strauss Ferenc Vajdahunyad. Vajdahunyadon több Strauss nevű előfizetőnk van, de egyiknek sem Ferenc a neve. Kérjük tehát közölje velünk pontos címét, hogy nyert könyvet részére elküldhessük.

Erid Ibolyka Brassó. Előfizetési díja október 1-én lejárt.

Simon Béla, Fogaras. Előfizetési díja f. é. március 1-én lejárt. Előfizetési hátraléka október 1-ig 155 lei.

Körtélyesy Ernő, Arad. A 38, 39 és az októberi számokat pótoltuk. Előfizetési díj október 1-től december 31-ig 90 lei.

MEGJELENT!   **MEGJELENT!**

**ELEK NAGYAPÓ
KÉPES NAPTÁRA**

AZ 1925 ÉVRE.

A legjelesebb erdélyi íróktól elbeszélések és versek.

Megrendelhető ÉGETŐ ÁRPÁD nyomdásznál,
BARAOLT-BARÓT.
ÁRA 20 LEU

Bácsi, Néni ide figyelj!
Palma kaucsuk sarkot viselj!

**PURGO
BAYER**

**LEGSZEBB
LEGJOBB
LEGOLCSÓBB**   **KLISÉKET**
a kolozsvári Minerva R.-T. cinkográfiai műintézete készíti.
Megrendeléseket fel-   **CLUJ-KOLOZSVÁR**
vesz a központi iroda   Str. Regina Maria 1.

FÜRDŐSZAPPAN
világhíres

**GUMMI SAROK
ÉS GUMMITALP**
a legjobb anyagból
MINOSÉGI MÁRKA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A CIMBORA képes heti gyermeklap előfizetési árai

1924. október hó 1-től az alábbiak:

Romániában
 negyedévre . 90 leu
 félévre . . . 180 leu
 egész évre . 360 leu

Jugoszláviában
 negyedévre 50 dinár
 félévre . . . 100 dinár
 egész évre 200 dinár

Ausztriában

negyedévre — 28000 osztr. korona
 félévre — — 56000 osztr. korona
 egész évre — 112000 osztr. korona

A Cimbora előfizetési díjait az előfizető a következő helyeken fizetheti be:

Romániában

Arad, Barót, Bánffygyón, Dés, Déva, Dicsőszentmárton, Fogaras, Gyergyószentmiklós, Gyulafehérvár, Kézdivásárhely, Kovászna, Lugos, Lupény, Maroshévíz, Marosvásárhely, Máramarosziget, Nagybánya, Nagenyed, Nagykároly, Nagyszalonta, Nagyszében, Nagyvárad, Petrozsény, Segesvár, Szászrégen, Székelykeresztúr, Székelyudvarhely, Temesvár, Torda, Vajdahunyad, Vulcán és Zilah városokban három havonta megbízottunk, *Bihari József* nyug. póstafelügyelői személynél jentkeznek az előfizetési díjakért.

Ugyancsak személyesen megbízottaink veszik fel az előfizetési díjakat:

Kolozsvárott a Lloyd Express hirdetési iroda,
Brassóban Kraliít János, a Brassói Lapok pénzeszedője,

Sepsiszentgyörgyön Szász Jenő,

Csikszeredán Orbán Balázs, a Ganz-féle villamossági r. t. tisztviselője.

Minden más romániai városban vagy faluban lakó előfizetőink előfizetési díjait küldjük be póstautalványon a Cimbora kiadóhivatalának, Satu-Mare.

Csehországban

az előfizetési díjak a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kosicei fiókjánál lévő számlájára az alábbi pénzüintézeteknél fizethető be:

Beregsas: Beregmegyei Gazdasági Bank r.-t.

Helmecc: Bodrogközi Bank r.-t.

Hlohovec: Galgóczi Hitelintézet.

Illava: Illavai Hitelbank.

Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.

Michalovce: Nagymihály Kereskedelmi és Hitelbank r.-t.

Mukacevo: Befegmunkácsi Bank r.-t.

Nitra: Nyitrai Takarékbank r.-t.

Nove-Mesto: Elő Vágújhelyi Bank r.-t.

Nove-Zámky: Érsekújvári Népbank r.-t.

Presov: Cserjesi Bankegylet.

Roznava: Rozsnyói Bank r.-t.

Sevljus: Nagyszőlősi Hitelintézet.

Sp. Nova-Ves: Szepes-Iglói Hitelbank r.-t.

Trencin: Trencsényi Hitelbank r.-t.

Magyarországon

a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar román faértékesítő r.-t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) lévő számlája javára póstautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Rumänien) számlája javára.

Jugoszláviában

Kurir hírlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« Jugoszláviában a Cimbora egyedárusítója és főbizománya.

A Cimbora könyvosztálya raktárról szállít irodalmi értékű ifjusági könyveket. Jelenleg az alábbi könyveket szállíthatjuk:

A ma költői	8 lei.
Balázs Ferenc: Mesefőnyom	50 "
Benedek Elek: Katalin	80 "
" " : Zsuzsika könyve	65 "
" " : Galambok	65 "
" " : Öcsike könyve	60 "
" " : Rókháné komámasszony	55 "
" " : Többsincs királyfi	40 "
" " : Hires erdélyi magyarok	40 "
" " : Óh szép ifjuságom	55 "
Benedek Elek: Cimbora 1923. I. félév	150 "
" " : Cimbora 1923. II. félév	150 "
Butykó: Törvénymagyarázat. (Cserkésztörvények.)	12 "
Chun: Mély tengerek világa	180 "
Cooper: A vadfogó	95 "
Dienes Jenő: Magduska mesés könyve	60 "
Esopus: Háromszáz meséje	120 "
Ewald: Állatok	70 "
Ezeregy éjszaka meséi	105 "
Farkas Gy.: A táborfűz üzen. Cserkészelbeszélések.	12 "
" " : Forrongó lelkek. Regény.	40 "
Gadi Mózes: Három kenyeres pafás	65 "
" " : Az utolsó lantos	55 "
Hankó Vilmos: Universum VI.	260 "
" " : " VII.	260 "
" " : " VIII.	260 "
" " : " IX.	260 "
Kertész Mihály: Senki Tamás története	50 "
" " : Szökés a teknőben	75 "
Mark Twain: Tamás urfi mint detektív	105 "
May Károly: A félelmefes	145 lei
" " : A Skipetárok földjén	130 "
Molnár Ferenc: Pál-utcai fiúk	130 "
Monoky Sándor: Tündérmese	25 "
Münchhausen: Meséi	80 "
Radványi K.: Napsugár leventék	10 "
Sebők Zsigmond: Csutora Jancsi kalandjai	130 "
Sven Hedin: Az északi sarktól a déli sarkig	170 "
Sziklay Ferenc: Hangzafka	80 "
Szondy György: Börme	80 "
Sztrilich-Kóczy: Tábortörvények	12 "
" " : Cserkész segítségnyújtás.	8 "
Térképismertek 24 képpel.	12 "
Verne Gyula: Egy sorsjegy	105 "
Verne Gyula: A francia zászló	105 lei.
" " : Begum 500 milliója	120 "
" " : Utazás a hold körül	130 "

A fenti könyveket a pénz előzetes beküldése vagy utánvétel ellenében szállítjuk. Száz leu értékű rendelésen felül a póstaköltséget mi fizetjük, azon aluli rendeléseknél 6 leu póstaköltséget számítottunk fel.

LAPTULAJDONOS ÉS KIADÓ
 SZABADSÁJTÓ KÖNYVNYOMDA ÉS LAPKIADÓ R.-T. BATMAH
 A SZERKESZTÉSÉRT DÉNES SÁNDOR FELEL.
 A SZINES OMLAPOKAT ÓOSVÁR REZBŐ RAJZOLTA.